

Z ustanovení §§ 31, 34, 36 až 39 zák. čl. XIX : 1898, ani z jiných ustanovení tohoto zákona, ani z ustanovení zák. čl. XXXI : 1879 ani konečně z jiného zákonného předpisu nelze však dovoditi, že by úřady správní pověřené dozorem nad hospodařením v lesích, jež se nacházejí v nerozdílném vlastnictví komposesorátů a býv. urbarialistů, byly oprávněny, aby předpisovaly tomu, kdo vydražil ve veř. dražbě dříví na stojato z těchto lesů, náhradu škody z důvodu, že vydražitel nesplnil draž. podmínky a že kácení lesní porost (stromy), jichž kácení bylo podle draž. podmínek vyloučeno. Takováto kompetence úřadů správních nemůže býti založena ani tím, že se do draž. podmínek pojme ustanovení, že o škodách pocházejících z nedodržení draž. podmínek a o výši těchto škod rozhodují úřady správní, neboť kompetence úřadů správních nemůže býti prorogací vůbec založena.

Z těchto úvah plyne tedy, že již úřad I. stolice — totiž stát. okr. lesní správa — nebyla vůbec kompetentní k tomu, aby st-lce jako vydražitelce dříví z urbarialistického lesa ukládala povinnost k náhradě škody, jež — podle předpokladu úřadu I. stolice — vznikla nedodržením draž. podmínek. Rozhodnutí úřadu I. stolice jest tedy aktem úřadu nepřislušného, tudíž aktem zmatečným. Poněvadž pak žal. úřad, když k němu došlo odvolání st-lčino ze zmatečného výroku I. stolice, nehleděl k této zmatečnosti, nýbrž zmatečný výrok I. stolice meritorně přezkoumával a výrok ten potvrdil, odporuje výrok žal. úřadu zákonu.

Č. 6227.

Lesní hospodářství. — Administrativní řízení:
Uložil-li min. zeměd. — povolujíc mimořádnou těžbu dříví — vlastníku lesa složení zalesňovací kauce, jest opatření takové sice nezákonné, nikoliv však zmatečné a je proto schopno právní moci.

(Nález ze dne 14. ledna 1927 č. 424).

Prejudikatura: Boh. 3137/24, 3997/24 adm.

Věc: Pozůstalost po Karlu G. v L. proti ministerstvu zemědělství o zalesňovací kauci.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Karlu G., majiteli velkostatku v L., povolilo žal. ministerstvo výnosem z 19. února 1923 mimořádnou těžbu mniškového dříví mimo jiné s podmínkou, že složí zalesňovací kauci per Kč 10.000, kteráž mu po zdařile provedeném zalesnění bude vrácena. Proti výnosu tomu Karel G. stížnost na nss nepodal a na požadovanou kauci složil komunální dlužní úpis zemské banky král. Českého v nominální ceně 5.000 Kč. Opětovně žádosti pozůstalosti po zemřelém zatím Karlu G. za vrácení složené kauce žal. min. nař. rozhodnutím zamítlo, prohlásivši, že neshledává příčiny, aby svůj výnos z 19. února 1923 měnilo.

Do rozhodnutí toho, jež svým obsahem jest poukazem na právní moc výnosu z 19. února 1923, podána jest přítomná stížnost, v níž st-lka poukazuje na to, že uložení zalesňovací kauce v původním výnosu z 19. února 1923 nemělo zákonného podkladu, snaží se dovoditi.

že výnos ten nemohl vůbec vejíti v moc práva a nemůže proto byti ani žal. úřadu platným titulem pro další zadržování složené kauce.

O stížnosti té uvážil nss toto:

Podle stálé judikatury tohoto soudu — viz na příklad nář. Boh. 3997/24 adm. — nebrání pouhá nezákonnost tomu, aby rozhodnutí, jež nebylo včas přípustným prostředkem opravným naříkáno, nevešlo v právní moc, čili jinými slovy, jen takové právní akty jsou nezpůsobilé vejíti v právní moc, jež stíženy jsou zmatečností.

St-lé ovšem pokoušejí se dovoditi, že v daném případě výnos z 19. února 1923 takovouto zmatečností trpí, leč vývody jejich správné nejsou. Podmínka připojena byla k povolení, danému dle § 4 zák. č. 82/18, tedy k povolení, k jehož vydání min. zeměd. bylo příslušným. Jde jen o otázku, zda žal. úřad k zabezpečení oněch povinností, nad jejichž splněním bdíti jest po zákonu povolán, směl použítí právě prostředku zvoleného, t. j. uložení kauce či nikoliv. V tom, že užil prostředku, pro jehož použití neměl zákonného podkladu, nespočívá však žádná zmatečnost, nýbrž pouhá nezákonnost, jež dle toho, co svrchu řečeno, nemohla brániti tomu, aby rozhodnutí jeho vešlo v moc práva. Měl tedy žal. úřad pro zamítnutí požadovaného vrácení kauce v pravoplatném svém rozhodnutí dostatečný právní podklad a nelze mu vytýkati jako nezákonnost, že žádosti st-lů nevyhověl.

Č. 6228.

Bytová péče. — Administrativní řízení: I. V jaké míře byly předpisy zákona č. 592/1919 o zabírání bytů obcemi zachovány v platnosti i po vydání zák. č. 100/1921? — II. Obec není oprávněna byt zabraný podle nař. č. 38/1919 a zák. č. 592/1919 příkazati novému nájemníkovi po 30. červnu 1921.

(Nález ze dne 15. ledna 1927 č. 589.)

V ě c: Josef a Emilie P. v H. (adv. Dr. Václ. Dvořák z Prahy) proti okresní správě politické v H. stran věci bytové.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí okresní správy politické v H., pokud obsahuje výrok o přípustnosti dalšího příkázání zabraného bytu, zrušuje se pro nezákonnost; jinak se stížnosti zamítají jako bezdůvodné.

D ů v o d y: Výměrem z 9. května 1919 zabrala obec H. podle vl. nař. čís. 38/1919 v domě nyní st-lům patřícím 6 nepronajatých bytů, z nichž přidělila jeden Josefě P. Nájemnice vystěhovala se 18. října 1925, načež obec připsím z 18. října 1925, spisům nepřipojeným, sdělila vlastníkům domu, že uvolněný byt příkazuje rodině jiné. Odpor st-lův byl osp-ou zamítnut; k odvolání strany zrušila zsp rozhodnutí to v podstatě proto, že vl. nař. čís. 38/1919 pozbylo platnosti a šem 14 zák. čís. 225/1922 zachována v platnosti jen ona zabrání, která v době platnosti zabíracích předpisů čís. 38/1919 a 592/1919 byla provedena, a že obce nejsou oprávněny příkazati byty svého času zabrané i nadále, když dosavadní nájemník se vystěhoval. K odvolání obce zrušilo min. soc. péče nař. rozhodnutím výroky podřízených úřadů pro nesprávné